

Arrest

nr. 106 877 van 17 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gelet op titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van dinsdag 16 juli 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 17 juli 2013 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Simon VAN DAMME die loco advocaat Caroline DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Lisa SEMENIOUK die loco advocaat Eduarda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op basis van de verklaring van de verzoekende partij werd vastgesteld dat de verzoekende partij met een Italiaans visum naar Italië ging om haar weg verder te zetten naar België. De verzoekende partij verklaarde dat hij reisde met een door de Italiaanse consulaire diensten verstrekt toeristenvisum, dat haar gezondheidstoestand "goed en gezond" is en dat hij naar België kwam omdat zijn "broer in België woonachtig is". Hij zou in Italië verbleven hebben bij een smokkelaar van 5 april 2012 tot 19 februari 2013.

Op 15 maart 2013 richten de Belgische autoriteiten een verzoek voor overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Omdat de Belgische autoriteiten geen antwoord kregen, worden op 23 mei 2013 de Italiaanse autoriteiten erop gewezen via een Tacit-agreement dat zij in toepassing van artikel 18 § 1 van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Op 11 juli 2013, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan de verzoekende partij.

De motieven van de bestreden beslissing luiden:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 21.02.2013 asiel in België. Hij legde bij zijn aanmelding een kopie van een geboorteakte voor. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 13.03.2013 en verklaarde dat hij op 23.02.2012 van Sri Lanka naar Turkije reisde met Qatar Airlines. Op 18.02.2012 reisde hij per trein, bus en te voet van Turkije naar Griekenland. Op 05.04.2012 reisde hij per vliegtuig van Griekenland naar Italië. Hij verbleef in Italië tot 19.02.2013, toen hij per trein vertrok met bestemming België. De betrokkene voegde toe dat hij reisde met een via de "smokkelaar" bekomen paspoort van Sri Lanka met zijn foto en met de volgende identiteit : Chandirakanth Pirasanakumar, geboren te Colombo op 23.07.1978. Hij stelde tevens dat het paspoort was voorzien van een door de Italiaanse consulaire diensten verstrekt toeristenvisum. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten na zijn binnenkomst niet.

Op 15.03.2013 een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die niet binnen de door de bepalingen van Verordening 343/2003 vereiste termijn op ons verzoek hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en werden ze verplicht de betrokkene over te nemen.

Tijdens een bijkomende verhoor d.d. 03.07.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn broer in België verblijft. Hij uitte geen vrees tegenover de Italiaanse instanties en bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties en bracht hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan.

Betreffende de door de betrokkene als broer verklaarde persoon, die de Belgische nationaliteit bezit, ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er verder geen enkele aanleiding om te stellen dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer vanwege een welbepaalde reden een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende broer, noodzakelijk maakt.

We wijzen erop dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Italië en de door de wetgeving voorziene steun en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal de betrokkene volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Italië opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (rapport OSAR p. 20). Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord- Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de terzake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Een broer van de betrokkene zou in Frankrijk verblijven.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het bijkomende verhoor op 03.07.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook na het verhoor werden door de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat vanwege gezondheidsredenen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat indien nodig aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties..."

Ter terechtzitting bevestigen de partijen dat deze voorstelling van feiten correct is.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, §

136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3. In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van 3 en 8 EVRM.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat in het eerste middel uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 3 EVRM geschonden acht. Zij beperkt zich tot het aanhalen van de rechtsregel in het kopje van haar middel zonder enige uitleg. Dit onderdeel van het eerste middel is *prima facie* onontvankelijk.

De verzoekende partij stelt dienaangaande:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Schending van de artikels 6, 7.1 en 9 van de Dublin conventie. Schending van artikel 3 EVRM, van het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling. Schending van artikel 43/ 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikels 27 en 28 van Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied, Italië eerbiedigt de rechten van de asielzoekers niet Zij worden er in erbarmelijke omstandigheden opgesloten wat in strijd is met artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het recente national country report van Italië van de Asylum Data Information Base en ECRE dd. mei 2013, waarmee gedaagde geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker betoogt dat hij blijkens voormelde informatie in geval van verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan:

- inadequate opvangomstandigheden*
- risico op automatische aflevering van een BGV zonder overweging van een eventuele asielaanvraag*
- hogere risico's van vrijheidsberoving en alleszins ontstentenis van huisvesting*
- een verwijdering naar derdelanden of Griekenland voordat zijn asielmotieven worden onderzocht*

Wat betreft dit laatste punt verwijst verzoeker in het bijzonder naar een rapport van Human Rights Watch dd. januari 2013 waaruit blijkt dat Italië haar verplichtingen niet nakomt en asielzoekers zonder enige kans om hun asielrelaas te doen terugstuurt naar Griekenland.

Gedaagde verwijst in de bestreden beslissing daarentegen enkel naar gedateerde rapporten.

Verzoeker verwijst naar volgende arresten van het Hof van Justitie: arrest van 21 december 2011 in de zaken C-411/10 en 0493/10; arrest 5 september 2012 in de zaken C-71/11 en 099/11; arrest van 6 november 2012y in zaak C-245/11.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing verwerende partij het nodig vindt om uitgebreid te argumenteren met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Italië bevestigt, minstens a contrario, de realiteit van deze schending.

Ook het gegeven dat Italië gewoonweg niet reageerde op het overnameverzoek en op die manier verplicht werd het verzoek over te nemen overeenkomstig artikel 18/7 van de Dublinverordening, kan er integendeel op wijzen dat Italië 'de uitzonderlijke toestroom van immigranten' nog steeds niet onder controle heeft.

Verzoeker kan niet naar Italië gerepatrieerd worden. Dit is in strijd met de Dublin conventie die stelt dat naar het eerste EU-land waar betrokkene binnenkomt dient gerepatrieerd te worden, dit is Griekenland. (schending artikel 7.1 en 6 Dublin conventie).

Maar ook in verband met Griekenland geldt dezelfde problematiek als hoger geschetst inzake Italië.

Maar op zich is een repatriëring naar Italië in strijd met de Dublin conventie.

Verzoeker heeft banden met België, Hij heeft hier zijn broer en vrienden. Zijn relaties met België zijn niet onderzocht in de bestreden beslissing. Dit is eveneens een schending van artikel 9 van de Dublin conventie.

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In

Verzoeker verwijst naar het recente national country report van Italië van de Asylum Data Information Base en ECRE dd. mei 2013, waarmee gedaagde geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker betoogt dat hij blijkens voormelde informatie in geval van verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan:

- Inadequate opvangomstandigheden*
- risico op automatische aflevering van een BGV zonder overweging van een eventuele asielaanvraag*
- hogere risico's van vrijheidsberoving en alleszins ontstentenis van huisvesting*
- een verwijdering naar derdelanden of Griekenland voordat zijn asielmotieven worden onderzocht*

Wat betreft dit laatste punt verwijst verzoeker in het bijzonder naar een rapport van Human Rights Watch dd. januari 2013 waaruit blijkt dat Italië haar verplichtingen niet nakomt en asielzoekers zonder enige kans om hun asielrelaas te doen terugstuurt naar Griekenland.

Gedaagde verwijst in de bestreden beslissing daarentegen enkel naar gedateerde rapporten.

Verzoeker verwijst naar volgende arresten van het Hof van Justitie: arrest van 21 december 2011 in de zaken C 411/10 en C-493/10; arrest 5 september 2012 in de zaken 071/11 en 099/11; arrest van 6 november 2012, in zaak 0245/11.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing verwerende partij het nodig vindt om uitgebreid te argumenteren met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Italië bevestigt, minstens a contrario, de realiteit van deze schending.

Ook het gegeven dat Italië gewoonweg niet reageerde op het overnameverzoek en op die manier verplicht werd het verzoek over te nemen overeenkomstig artikel 18/7 van de Dublinverordening, kan er integendeel op wijzen dat Italië 'de uitzonderlijke toestroom van immigranten' nog steeds niet onder controle heeft.

Verzoeker kan niet naar Italië gerepatrieerd worden. Dit is in strijd met de Dublin conventie die stelt dat naar het eerste EU-land waar betrokkene binnenkomt dient gerepatrieerd te worden, dit is Griekenland, (schending artikel 7.1 en 6 Dublin conventie).

Maar ook in verband met Griekenland geldt dezelfde problematiek als hoger geschetst inzake Italië.

Maar op zich is een repatriëring naar Italië in strijd met de Dublin conventie.

Verzoeker heeft banden met België, Hij heeft hier zijn broer en vrienden. Zijn relaties met België zijn niet onderzocht in de bestreden beslissing. Dit is eveneens een schending van artikel 9 van de Dublin conventie.

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente Zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien/ for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Launder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the oafs/c/e world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Uner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006-XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001-IX)> Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established case-law that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196* As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious

charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the

Court held in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.;"

en in het derde middel:

"DERDE MIDDEL: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang/ het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Schending van de artikel 3,2 en ISA van de Verordening EG nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Schending van artikel 3 en 8 EVRM, van het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling.

Er is een schending van artikel 15.1 van de Verordening.

Artikel 15.1 van de Verordening stelt dat iedere lidstaat gezinsleden 'en andere afhankelijke familieleden kan herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden'.

Deze humanitaire clausule wordt volledig genegeerd,

Verzoeker woont om de week bij zijn Belgische broer. Hij is minstens moreel afhankelijk van deze gezinssituatie, zeker en minstens om hem morele en humanitaire bijstand te geven in deze voor hem zeer moeilijke periode.

Dit is des te meer het geval gezien de vrees voor terugkeer naar Italië of Sri Lanka.

Artikel 8 van het EVRM wordt hier effectief geschonden, wanneer het recht op gezinsleven van verzoeker niet wordt gehonoreerd.

Artikel 8 EVRM is een hogere rechtsnorm.

Er is een schending van artikel 3,2 van de Verordening.

Dit artikel stelt dat elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen ook al is hij daartoe niet verplicht door de criteria van de verordening.

Ook hierbij is België gebonden door de hogere rechtsnormen en in casu artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing miskent deze bepalingen.

Flagrant in dit verband is het motief in de bestreden beslissing dat ze 'benadrukt' dat 'het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties.

*Dit is wel een heftige en inhumane lezing van de 'doelstellingen' van de Europese instanties die in de Verordening maar ook in het EVRM normen hebben ingebouwd voor een humanitaire toepassing van het asielrecht, zoals de artikels 3.2 en 15 J van de Verordening**

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, KL en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

De enige overweging die de bestreden beslissing maakt is dat verzoeker op basis van artikel 2,1 van de Verordening niet als een gezinslid kan beschouwd worden. Deze bepaling is echter enger dan het begrip gezin van artikel 8 EVRM, en dit artikel primeert op de Verordening. De bestreden beslissing faalt waar ze verzoeker op basis van artikel 8 EVRM niet als een familielid beschouwt. Minstens faalt de beslissing waar ze geen overweging maakt inzake de toepassing van artikel 8 EVRM.

Diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging van artikel 8 EVRM op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(o) *General principles*

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9142/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidi v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Oner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006-XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001-IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established case-law that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *SM and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

3.3.2.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM

geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.5. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij pas in haar verzoekschrift op een algemene wijze verwijst naar de problemen in Italië en beweert dat asielzoekers in Italië in erbarmelijke omstandigheden worden opgesloten. Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij, na eerst gesteld te hebben dat zij in geen ander land asiel aanvraagde, de enige specifieke reden waarom zij naar België kwam de aanwezigheid van haar broer is, dit zonder meer.

De verzoekende partij uitte in elk geval geen vrees ten overstaan van de Italiaanse autoriteiten en maakte geen melding van feiten, hetzij ervaringen, die zouden kunnen wijzen op een gevaar van het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten onder meer een verslag van ECRE niet te bespreken in de bestreden beslissing. Zij verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Zij gaf geen reden om een verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat te rechtvaardigen.

Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van zijn beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek betreffende de houding van de Italiaanse autoriteiten.

Waar de verzoekende partij thans stelt dat bij terugkeer naar Italië haar een onmenselijke dan wel mensonterende behandeling wacht bij gebrek aan opvang, hetzij inadequate opvangomstandigheden, zij een risico loopt op automatische afleveringen van een bevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, blootgesteld zal zijn aan hogere risico's van vrijheidsberoving en ontstentenis van huisvesting en een verwijdering riskeert naar Griekenland acht de Raad deze stelling niet aannemelijk. De verzoekende partij beperkt haar betoog met het uiten van beweringen ondersteund door een verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch van januari 2013, rapporten van ECRE en verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Deze zijn niet van aard de objectieve informatie waarnaar de bestreden beslissing verwijst te weerleggen, te meer de verzoekende partij volgens haar verklaringen maanden in Italië is geweest, geen klacht uitte over Italië en als enige reden België verkoos omdat haar broer in België verblijft.

De bestreden beslissing stelt over de houding van de Italiaanse autoriteiten:

“(...)Hij uitte geen vrees tegenover de Italiaanse instanties en bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties en bracht hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan.

Betreffende de door de betrokkene als broer verklaarde persoon, die de Belgische nationaliteit bezit, ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er verder geen enkele aanleiding om te stellen dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer vanwege een welbepaalde reddende relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende broer, noodzakelijk maakt.

We wijzen erop dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Italië en de door de wetgeving voorziene steun en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal de betrokkene volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Italië opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (rapport OSAR p. 20). Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de terzake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Een broer van de betrokkene zou in Frankrijk verblijven. (...)."

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij overging tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Er kan al dus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Waar de verzoekende partij suggereert dat gans het opvangsysteem in Italië tekortschiet, er automatisch wordt uitgeleverd aan Griekenland hetzij een bevel wordt gegeven zonder de asielaanvraag in overweging te nemen en er geen huisvesting is en hogere risico's op vrijheidsberoving en de verzoekende partij door dit gegeven aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, verwijst naar gedeeltes uit citaten van rapporten, hecht de Raad de grootste bewijswaarde aan de rapporten te weten OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011* en NOAS, *The Italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011*, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Informatie uit 2006 acht de Raad als

zijnde achterhaald. De verwerende partij steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst, hetzij uit citeert. Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II- Verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport, dat zich in het administratieve dossier bevindt, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen, wat niet kan vastgesteld worden door het Eurodac-verslag, maar wat de verzoekende partij naar eigen zeggen heeft erkend. (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport, dat duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. *In casu*, gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partij zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. Ook in de Fiumicino luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag). Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat weliswaar er problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat *in casu* niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich kan richten.

Ter zake kan nog verwezen worden naar de zeer recente beschikking van het EHRM die de opvangstructuur in Italië en de behandeling van de asielzoekers grondig heeft bestudeerd rekening houdend met tal van rapporten die over de problematiek van asielzoekers in Italië handelen en besluit dat er geen reden voorhanden is om aan te nemen dat er in Italië tekortkomingen bestaan die zouden wijzen op het bestaan van een verdedigbare grief in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM 2 april 2013, Mohammed HUSSEIN /Nederland en Italië, §§ 70 en 79 e.v.). Dit klemmt in *casu* nog meer nu de verzoekende partij haar vrees niet voor het nemen van de bestreden beslissing kenbaar heeft gemaakt, vele maanden in Italië is verbleven en zich hierover in een stilzwijgen omhult en thans tal van beschuldigingen naar de Italiaanse autoriteiten uit zonder de verwijzingen naar rapporten te vertalen met enige persoonlijke elementen in hoofde van verzoekende partij. Dergelijke houding is weinig ernstig.

Waar de verzoekende partij weerom op bijzonder vage wijze stelt dat hij hier zijn broer en zijn vrienden heeft en deze relaties niet zijn onderzocht in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij haar broer in België verblijft. De bestreden beslissing stelt op kennelijk redelijke wijze:

“Betreffende de door de betrokkene als broer verklaarde persoon, die de Belgische nationaliteit bezit, ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er verder geen enkele aanleiding om te stellen dat er tussen de betrokkene en zijn in

België verblijvende broer vanwege een welbepaalde redder een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende broer, noodzakelijk maakt.”

Anderzijds kan niet ingezien worden waarom het hebben van vrienden een invloed heeft of kan hebben op de genomen bestreden beslissing.

Noch minder toont de verzoekende partij aan te behoren tot een kwetsbare groep die zal blootstaan om op systematische wijze te worden onderworpen aan folteringen of mensonterende behandelingen bij overdracht naar Italië. Nergens toont de verzoekende partij in concreto aan dat zij een reële kans loopt om door Italië uitgewezen te worden naar Griekenland. Dit is een loutere blote bewering.

Evenmin toont de verzoekende partij in haar concreet geval aan, en dit mede gelet op haar stilzwijgen tijdens haar verhoor voor het nemen van de bestreden beslissing, dat er *in casu* sprake kan zijn van een ernstige vrees van het tekortschieten van het systeem van de asielpprocedure en opvangvoorzieningen in Italië, waar in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department (C411/10). Het weze herhaald dat de verzoekende partij niet de minste klacht over haar Italië uitte ondanks haar lange verblijf al daar en stelde enkel naar België te komen omdat haar broer een verblijfsvergunning in België had verkregen.

Verhoor:

3.3.3.1. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM aanvoert definieert dit artikel het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.3.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.3.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.3.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.3.5. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een gezin vormt met haar broer. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij samenwoont met haar broer sedert haar aankomst naar haar zeggen op 19 februari 2013.

3.3.3.5.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar broer, waarvan zij afhankelijk is “minstens moreel” en zeker minstens om van haar broer “morele en humanitaire bijstand” te verkrijgen in de voor haar “zeer moeilijke periode”. Hieruit leidt zij het bestaan van een gezinsleven af.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van ten overstaan van de broer, de eventuele afhankelijkheid en hun reële banden.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij nagelaten heeft voor het nemen van de bestreden beslissing bijzondere banden van afhankelijkheid met haar broer kenbaar te maken.

In casu is de verzoekende partij slechts recentelijk in België toe gekomen naar haar zeggen in februari 2013. De verzoekende partij toont niet aan dat er nog intense banden waren met de broer die in België woont en voor zijn komst innige contacten met hem onderhield. De verzoekende partij leeft slechts enkele maanden met haar broer en toont niet aan dat dit in een niet te ver verleden ook het geval was. Wel integendeel blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat hij nog maanden in Italië is gebleven vooraleer haar broer in België te vervoegen. Noch toont hij financiële afhankelijkheid van haar broer aan of enige speciale affectieve band. Bij het verzoekschrift worden er geen stukken gevoegd die een bijzondere band tussen de verzoekende partij en haar broer aannemelijk maken.

Uit het *prima facie* onderzoek en gelet op het gebrek aan het aanbrengen van concrete elementen die zouden kunnen aanwijzen dat er meer dan een gewone affectieve band bestaat tussen de verzoekende partij en haar broer kan niet besloten worden dat de verzoekende partij met haar broer een conform artikel 8 EVRM beschermingswaardig gezin vormt. Een bijzonder nauwe band met de broer wordt niet aangetoond zodat de bestreden beslissing ook op de beoordeling van de aanwezigheid van de broer van de verzoekende partij op kennelijk redelijke wijze is genomen. Derhalve was evenmin een verdere evenredigheidstoetsing noodzakelijk.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 en 8 EVRM aannemelijk en lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.4 In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij *prima facie* geen verdedigbare grief geput uit het EVRM aannemelijk heeft gemaakt.

In casu zet de verzoekende partij uiteen, naast een theoretische uiteenzetting, dat zij haar asielaanvraag niet kan laten “valoriseren”, terwijl haar broer erkend vluchteling is en de Belgische nationaliteit heeft verkregen. De stukken van de broer kunnen dan niet gebruikt worden.

Ter terechtzitting hierna gevraagd kan de verzoekende partij geen enkel element in concreto aangeven waaruit een link zou kunnen blijken tussen haar asielrelaas en het asielrelaas van haar broer.

De Raad merkt op dat niets de verzoekende partij belet desgevallend relevante bewijsstukken in kopie aan de broer te vragen en deze na vertaling te bezorgen aan de Italiaanse autoriteiten. Voorts ziet de verzoekende partij haar nadeel in haar vrees, zoals besproken in haar tweede middel, dat zij zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat in het onderzoek naar het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd er onderzocht of de verzoekende partij een verdedigbare grief heeft, wat niet het geval is. De verzoekende partij toont prima facie niet aan dat er een reëel risico bestaat dat artikel 3 EVRM geschonden zal zijn en maakt evenmin aannemelijk dat zij geen opvang zal krijgen of deel uitmaakt van een kwetsbare groep of slachtoffer zal worden door tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en slachtoffer wordt van een niet correcte detentie.

Voorts stelt zij als derde moeilijk te herstellen nadeel dat België de wettelijke basis heeft om haar asielaanvraag te behandelen. De Raad ziet niet in hoe het uitleggen van een wettelijke basis, zoals de toekenning van verblijf op basis van humanitaire gronden, die overigens een gunst is, een nadeel kan aantonen.

Voor het overige herhaalt de verzoekende partij haar grieven die zij aanhaalt om de schending van artikel 8 EVRM aan te tonen. Zij voorziet een lange scheiding van haar broer. Zij benadrukt haar afhankelijkheid van haar broer. In essentie herhaalt de verzoekende partij haar grieven die zij uiteenzet bij het aanvoeren van een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat het door de verzoekende partij beschreven nadeel quasi identiek en samenlopend is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzochte middel. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking ervan.

De duur van de scheiding van haar broer is overigens louter hypothetisch, daargelaten de vaststelling dat geen elementen zijn aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat haar broer de verzoekende partij niet in Italië kan komen opzoeken.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, bijgevolg niet, gelet op het ontbreken van het aanvoeren van een verdedigbare grief (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoekende partij aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog, dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen op basis van algemene informatie zonder nadere concrete duiding hoe deze betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij die zich in een stilzwijgen over het door haar thans voorgehouden problemen omhulde en alleszins geen klacht uitte, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van haar met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. Bijgevolg beperkt de verzoekende partij zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.5.2. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken

dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zullen ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. BEELEN